

Publicerad 2009-05-31 01:50 av Nikolai Jungsin

ett torn av grus

sitter vid bänken

solen smeker min nacke svartsjuk för att jag inte lämnar mig blott åt hennes sökande fingrar

Känner ådrorna i träet, följer linjerna med en nagel.

ser en början och ett slut på linjen

men vet att det är bara en bit av linjen

just den som visas mig nu

de andra linjerna finns djupare

eller i ett annat bräde

kanske på ett annat bord

på marken ligger grus

olika stora

grå och vita

plockar upp några och lägger ett par på bordet

alla kantiga

ojämna

egensinniga

plockar upp fler

bygger en liten mur

fast den är rätt ranglig

en vindpust kilar förbi o snuddar min kind

medan jag ser på stenarna

tar upp dem igen

lägger dem i en cirkel

känner att det är som en del av mina tankar

de går i en cirkel

utan början utan slut

ett ständigt pågående

tar upp fler

bygger ett lager till

det ser inte vackert ut

inte jämnt och elegant

men de ligger på plats

nästa lager

och nästa

sakta växer det
och solen har rört på sig..
men jag känner avtrycken av hennes fingrar på min hy som tysta kyssar
som säger att jag ska minnas dem

framför mig
ett litet torn
av grus
ojämnt
grovhugget
där varje sten är som en vilsen tanke
bundna ihop
där gömmer jag fler tankar
tills tornet försvinner
när en gråsparv kommer för nära
nyfiket sökande mat

men mina tankar går runt och vidare
mycket jag vill veta
mycket jag vill göra

men först en dusch
lämnar bänken och stenarna
åt nästa öde

förvaltrade av en gråsparv

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nikolai Jungsin med Poeter.se id #16007 innehar upphovsrätten